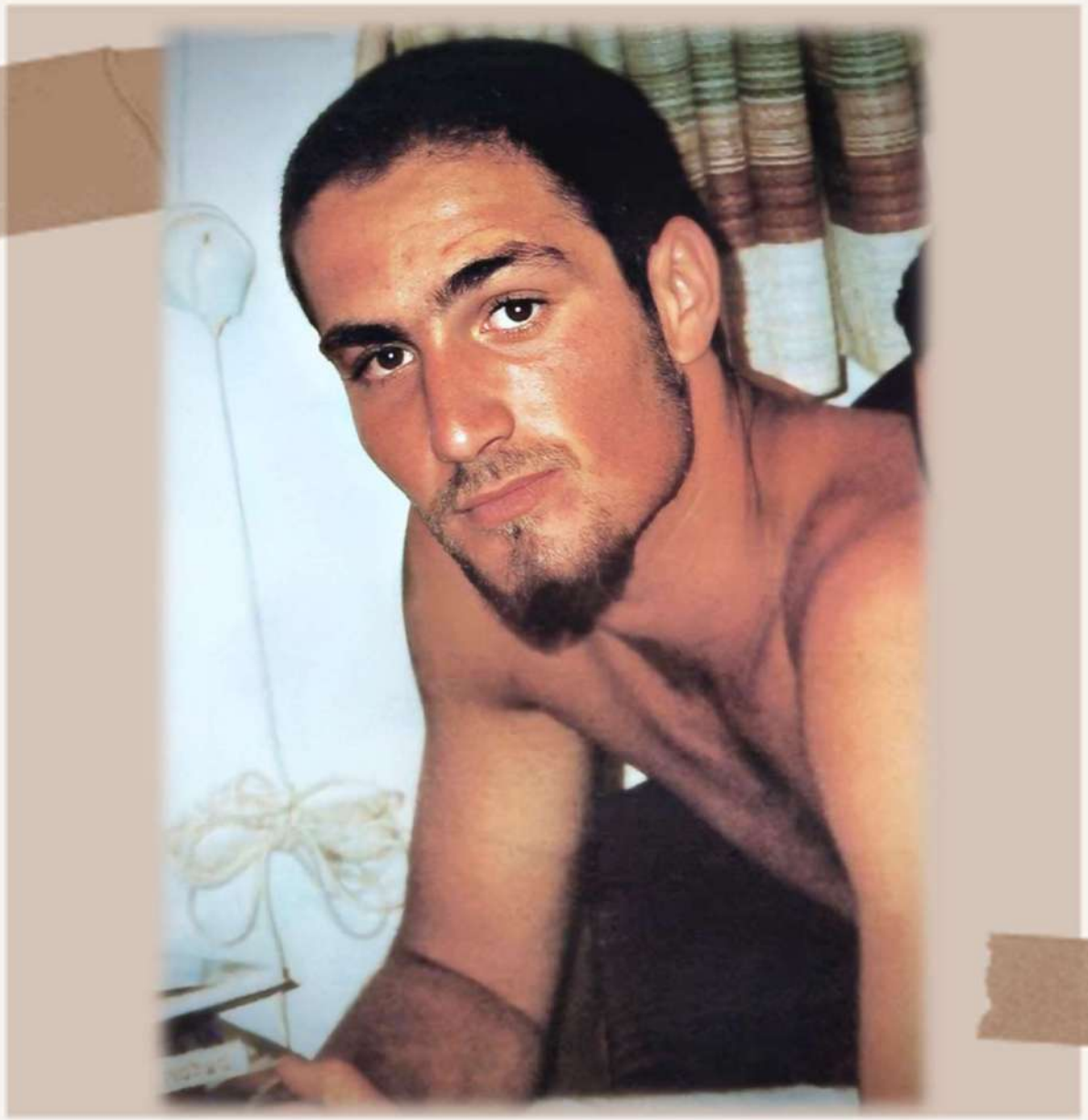

אייל דרור וקנין

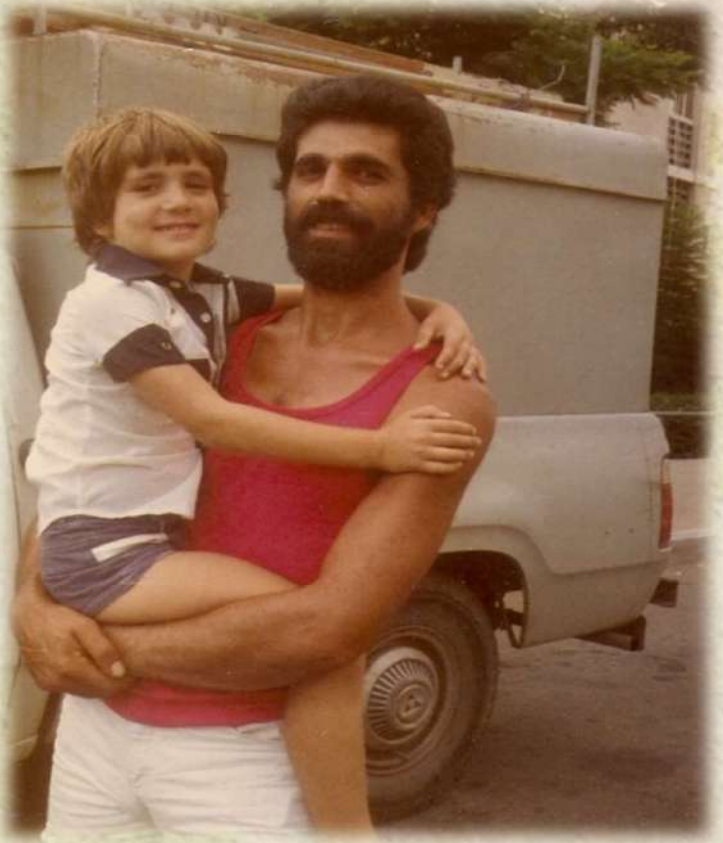
נוף הילדות

**אייל דרור נולד ביום כ"ז באב תשל"ד
בתאריך 15.8.1974, בנהריה .
בן לאתי ודוד, אח לדורית, ריקי וליאור .
אייל נולד בחודש השביעי להריון של אמו והיה הפג
הראשון שנכנס לפגייה שנפתחה בבית היולדות
בנהריה .**

אייל למד בבית-הספר היסודי

" כצנלסון" בנהריה .

בגיל 12

המשפחה עברה

למושב מעונה

ואייל המשיך את לימודיו

בבית-הספר תיכון

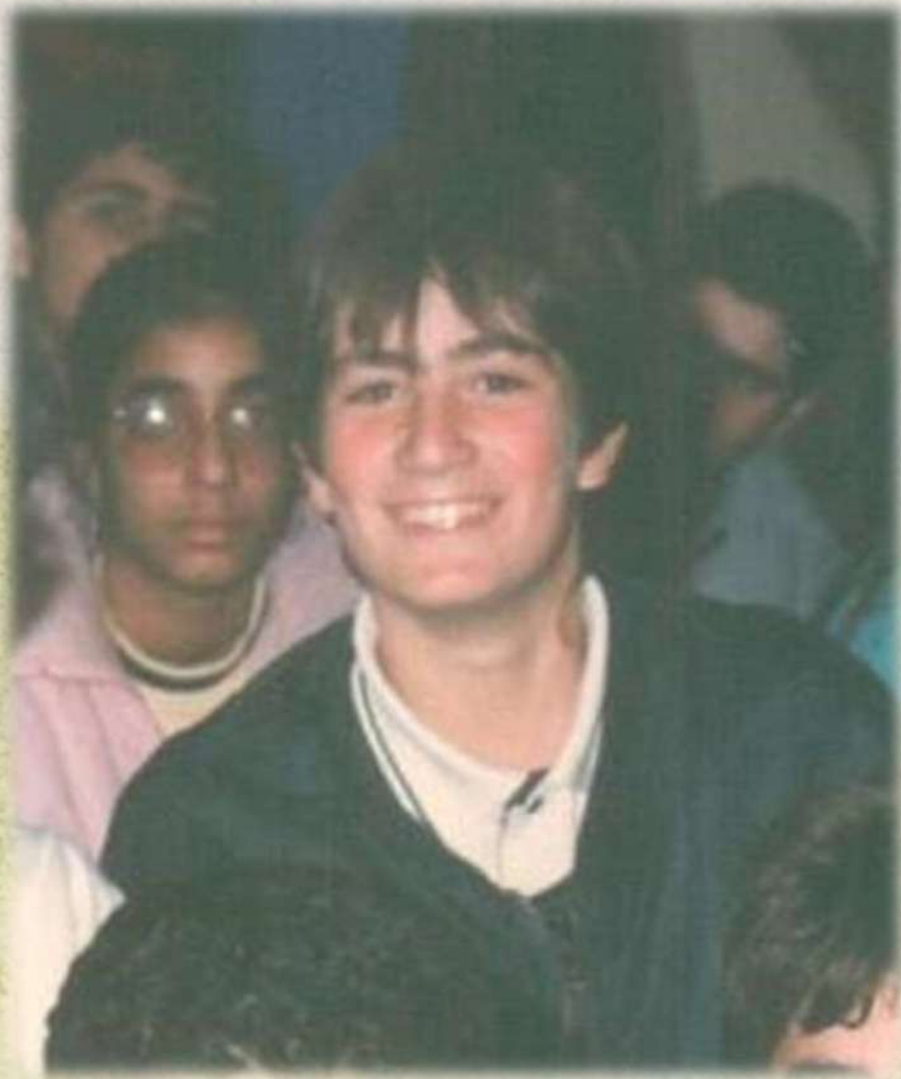
אזורי "גליל מערבי."

**הלימודים בבית-הספר לא היו חשובים לאייל.
בתור תלמיד לא השקיע, עשה הרבה בלאגנים
והיה שובב.**

**כולם תמיד היו איתו ורצו להיות בסביבתו.
החזות שלו הייתה מאוד מבלבלת, מצד אחד
היה כמו מאצ'ו ומצד שני היה ביישן מאוד.**

**לאייל היה קשה בלימודים, אך לאתי אימו הלימודים
היו פחות חשובים מהפן הערכי .
מצידה, שכל יום יגיע לבית הספר ויחמם את הכיסא,
אבל שיסיים את כל שנות הלימוד.
הערכים היו הדבר העיקרי שהיא שמה עליו את
הדגש. אתי אמרה לאייל שהוא יוכל לעבוד כל החיים
וללמוד כל החיים, אבל החוויות של בית הספר עם
החברים הן חד פעמיות.**

המשפחה באה מבית מאוד ציוני, ודגלה בחינוך על
אהבת הארץ. הוריו של דוד עלו שמונה אחים ממרוקו.
בהתחלה לא היה להם פשוט, הם השאירו הכל במרוקו
ועלו ארצה. הוריה של אתי עלו מטוניס עם כסף
ומקצועות מיוחדים. סבא של אתי היה איש מחתרת,
הוא הלך לקונגרסים בחו"ל כדי לעלות יהודים לארץ.

היחסים החמים ביותר של אייל היו עם משפחתו-
עם אמו, אביו ואחיותיו: דורית, ריקי וליאור.
לאייל היו יחסים מאוד פתוחים ומיוחדים עם אמו.
הוא שיתף אותה בחוויותיו ובמסעותיו. יחד הם נהגו
להגיע למסקנות והחלטות .
כשהיה לו זמן, הוא היה לוקח את דורית, אחותו הקטנה
ממנו בשנה, לטיולים עם חבריו.
אייל היה עצמאי, לא אהב ששמים לו גבולות,
אך הוא ידע להגדיר את הגבולות לעצמו .

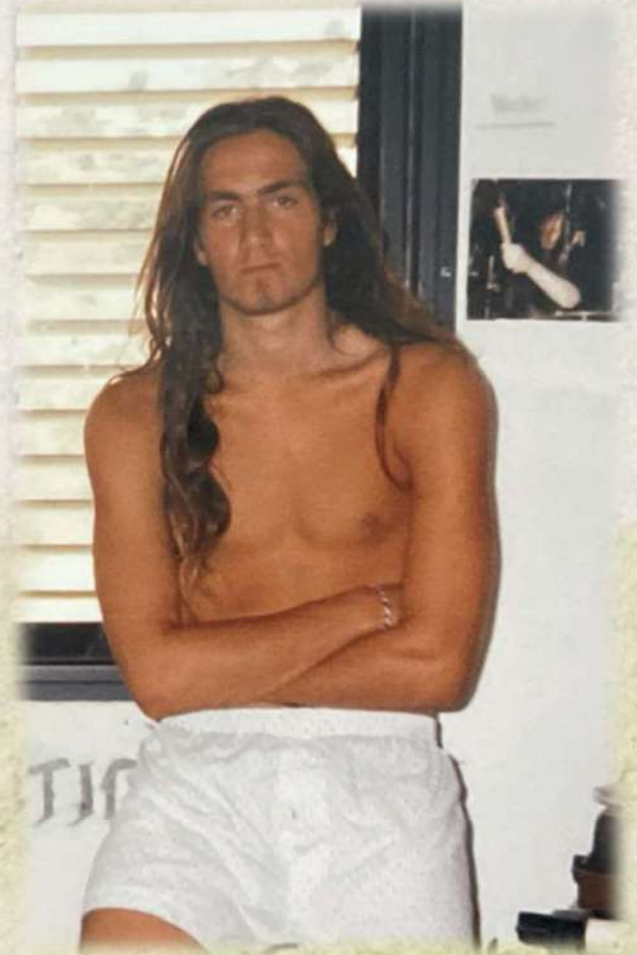
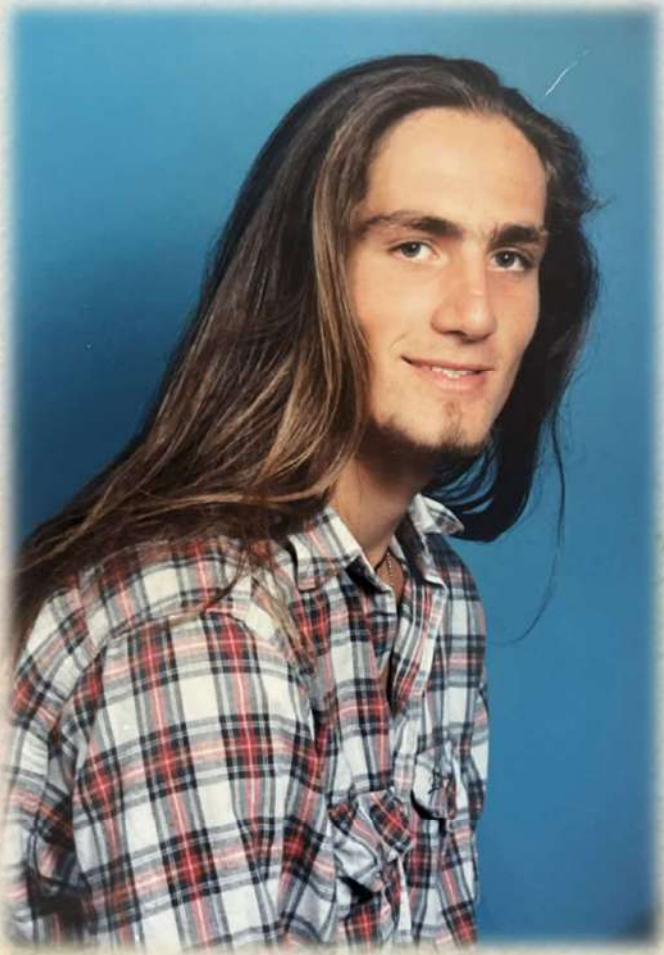
**הוא נהנה להיות פעיל תמיד,
להיות בעשייה ובחברת
חברים, להאזין למוזיקה,
לכתוב שירים, לנגן בגיטרה
וליצור.**

אייל נהנה מחיק הטבע ומנופי הגליל והמרחבים שהפכו
עבורו למקום של חופש. הוא התרכז באהבתו לבעלי-
חיים, אך יותר מכל, אהב את האדם.
היו לו חברויות מכל המגזרים, ללא הבדל דת, לאום,
צבע או גיל - העיקר היה רק האדם.

בהופעתו החיצונית הוא נראה כמו "ילד פרחים":
שיערו הארוך, השרשראות והצמידים, בגדים "זרוקים"
- הכל היה חלק מהמראה המקורי שהוא שמר עליו.
אייל היה מאוד מוזיקאי, את המוזיקה היה כותב בחדרו.

שירים שכתב אייל :

כשאני נמצא בהווה אני לא
חושב על העתיד.
כשאני נמצא בעתיד
אני חושב על העבר.
וכשאני נמצא איתך
אני חושב על שני דברים
איך להעביר את העתיד איתך
ורק איתך ...

...

...

מה פה שווה לך כשהאהבה שלך לא איתך
רחוק רחוק היא תהיה
אבל אתה תלך על פה
כתירצה להבין מה קורה איתה
ואם תרצה אותה איתך
יותר מתמיד שניכס ביחד
יותר מתמיד לא לברך
כשאתה חושב על עצמך אתה רואה
את הטעויות שיש בך ואתה מבין ...

מה עשיתי ומה שלא עשיתי
אני לא יודע מה איתה
מה שאני יודע שאני נהנתי
ואהבתי אותה

אני נהנתי נהנתי מאוד
אפ מה אני יכול להגיד לך
אני נהנה מכל רגע איתך ...

אין צדק בעולם!!!

אין צדק בעולם
 יושבים אנחנו ארבע
 על מיטה כה קטנה
 אתמול כולנו ישבנו
 עישנו השתוללנו שתינו נהענו

אין צדק בעולם
 אתמול התקשרה חברה
 והיא אמרה, מה היא אמרה?
 שיש כוונות שבוהה באיפור הצפון
 ושנאלו קטיושות באיפור

אין צדק בעולם
 אנחנו יושבים ונהנים
 והם גם יושבים בוכים הם מחדרים
 הם מחדרים מקטיושות
 שיכלו על הבתים
 אנחנו יושבים מסתובבים ומעשנים

אין צדק בעולם
 בשבילי מה אני בכלל קיים
 כולנו נלחמים בשבילי אדם
 מה אנחנו בסך הכל רוצים את השלום,
 השלום הקטן.

"אין צדק בעולם,
 כולם נלחמים בשבילי אדם,
 ורוצים לחיות ולהרגיש ביחד.
 לא רוצים מלחמה, רוצים רק אהבה,
 אין צדק בעולם"

נכתב ע"י אייל דרור ב"ל
 על אביה איליזה ב"ל יום לאחר מותה, בשנת 5
 מס' קטיושה בישוב גרנות השלום,
 השוכן בצפון במבוא לבעון.
 22/2/92

אין צדק בעולם
 יש צדק בעולם
 ישבנו וחשבנו לפני וחשבנו שאנחנו רוצים
 לחיות ביחד ולהרגיש ביחד
 לחיות בלי פחד, בלי פחד
 לא רוצים מלחמה
 רוצים רק אהבה
 אני חושב שהשאה
 גורמת לכל המלחמה
 יכולים אנחנו לפתור את זה אחרת
 בלי שואה, רק עם אהבה אחרת
 מה אני מבקש, שיהיה רק קצת צדק בעולם
 כמעט אין צדק בעולם, אין צדק בעולם
 אנחנו רוצים לחיות בשלווה לחיות את חייו
 בכל האהבה.

אין צדק בעולם
 כל מה שנעשה תמיד יצא רע,
 כשאה כפאת בכל מלחמה.

אין צדק בעולם
 אפ' מה אני אומר, אס כולם חיים בשואה
 איך יכול לבוא שלום ושלווה
 רוצים את השלום ורק את השלום

אייל

חיים של אחרים

אתם לומדים

משרד החינוך ממלא לכם ת'ראש בקשקושים

מכעל לחינוך האדם מוצרף לכם ת'דמ

משלמים כספים בשביל חוקים מטופשים

ורוצים שתעשו מה שהם אומרים ...

... אנשים שסובלים לא יודעים מה הם רוצים

מה אפשר לעשות שהחיים שלהם קשים

הם אוכלים ועוברים טוחנים ובוכים

ומנחמים את האחרים.

סיפורים של מי רציתם להיות

ותחילנו לחיות עם פה בלי בעיות ...

אנחנו חיים במקום שקט ורצוע

תבוא ותראה שפה בכלל לא קבוע

אנשים קרועים מהפנים

כשאחרים חיים מאושרים

אנחנו יושבים ומסתללטים

ומסתכלים על החיים

לפעמים אתה אומר חבל על אנשים

שמבלבלים את פנמם בשביל אחרים.

מעבירים לנו ת'פמן

ואחר כך עוזר רוצים,

כן, אלו החיים.

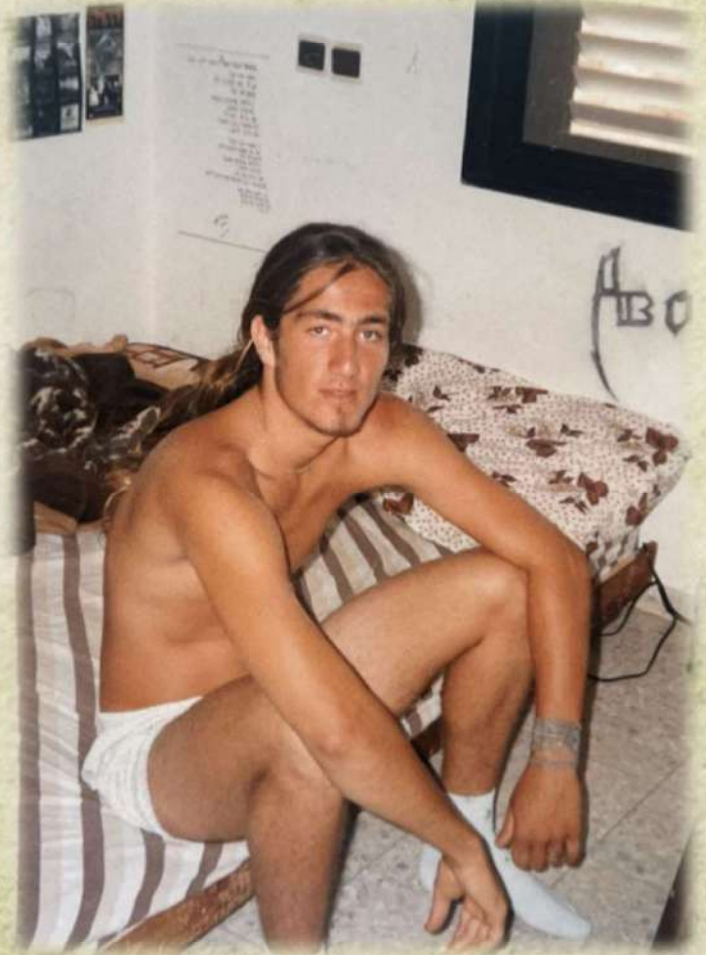
חיים את הפמן שקבעו עבורנו,

שותים את הצער

ואוכלים את הטוב

לפעמים יש מן רשע

אק אחר כך עוזר אור

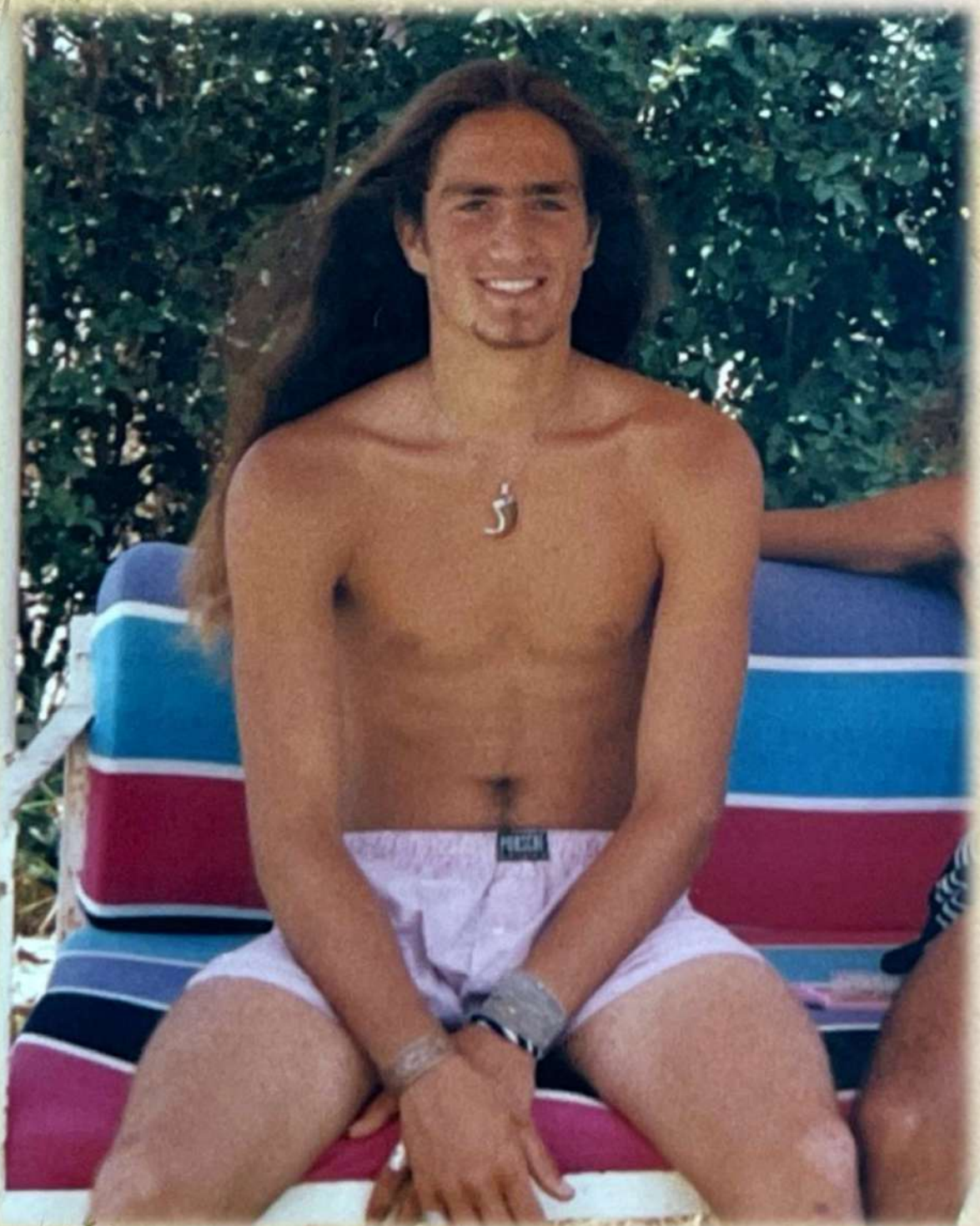
פעמים רבות אייל היה מביא הביתה חברים והם היו גרים עם המשפחה. בכיתה ט' אייל הביא חבר ממצפה הילה שגר איתם 4 שנים- מכיתה ט' עד הגיוס לצבא.

החברים היו יושבים כל הזמן בבית, מנגנים, מבשלים ונהנים יחד. אתי אהבה את זה, היא העדיפה שהם ישבו בבית ותהיה השגחה, מאשר שישבו בחוץ ולא תדע מה עושים ועם איזה אנשים מסתובבים. אף בית לא רצה שבבית שלו יהיה בלאגן, אבל לאתי זה לא היה אכפת, העיקר שתדע שהם בטוחים ונהנים.

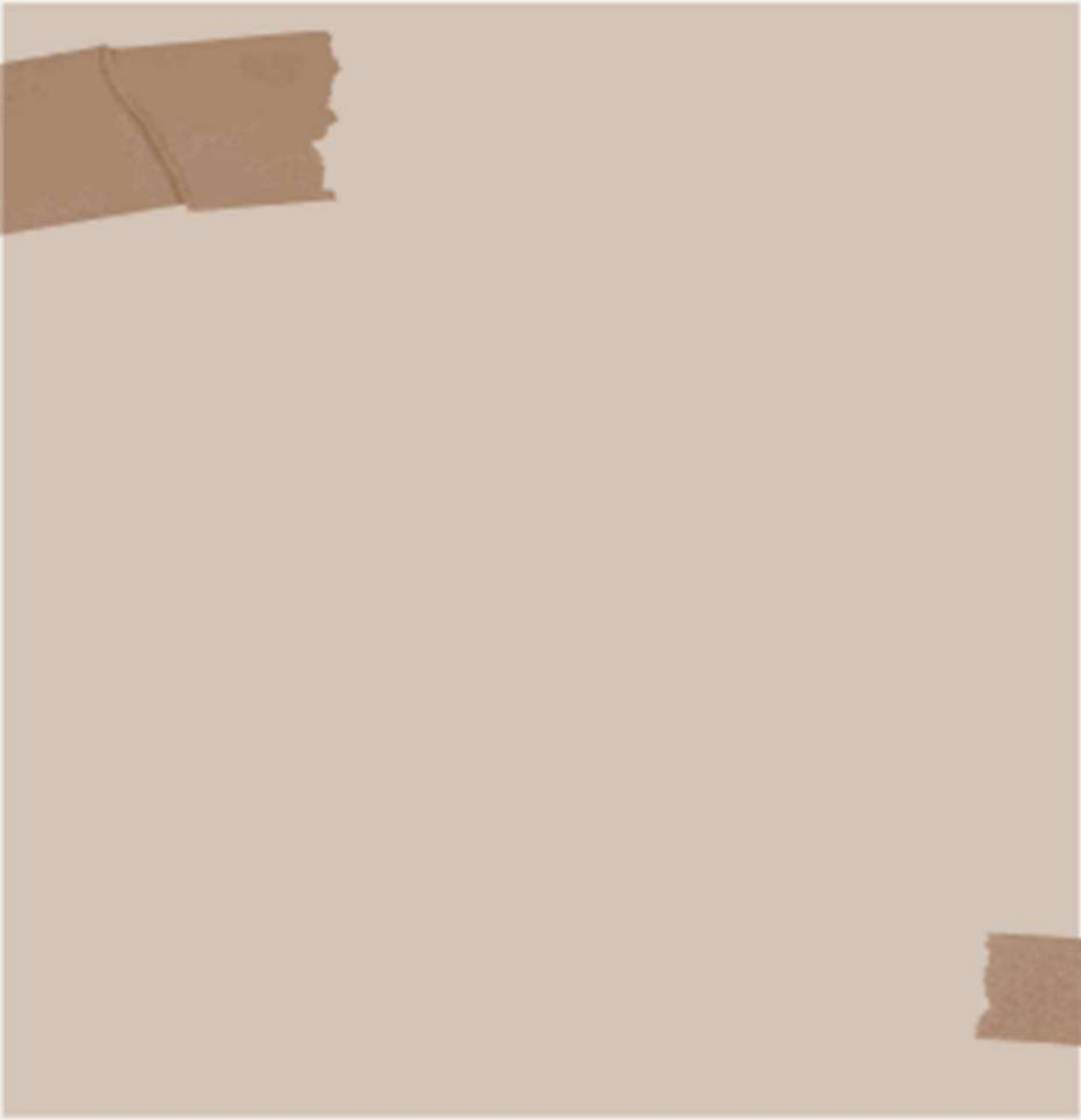
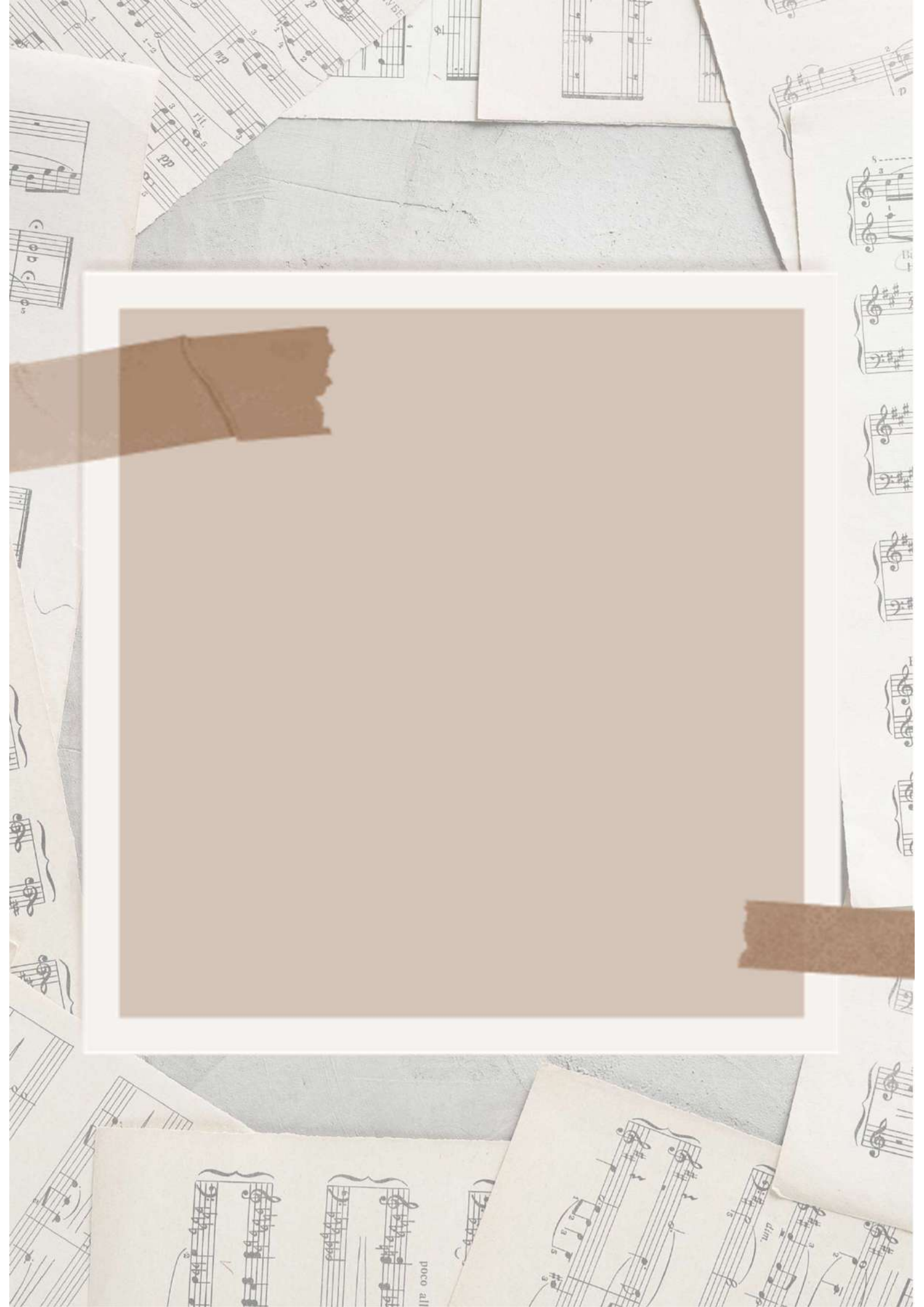
**אייל היה ילד רגיש, הוא לא יכל לראות אפליה
או ילד שאין לו.
באחד הימים, חבר של אייל רצה לעלות לאוטובוס חזרה
מבית הספר בדיוק ברגע שהאוטובוס התחיל לנסוע.
הנהג לא הסכים לעצור לו.
אייל המריד את כל האוטובוס עד שנהג האוטובוס חזר
לקחת את החבר שנשאר שם.
אייל היה רגיש במיוחד לפגיעה בחלש וחסר יישע.
הוא תמיד פרס את חסותו שראה פגיעה באחד כזה.
היה לו חוש צדק מפותח במיוחד וכאשר הוא ראה מעשה
לא צודק, הוא הראשון שהיה פועל למענו .**

אייל היה ילד שמח, הסתפק במועט ונהנה מכל רגע.
הוא היה ילד זורם. אם הוא היה קם בבוקר ולא מוצא את
הנעליים, הוא היה הולך לבית הספר יחף.

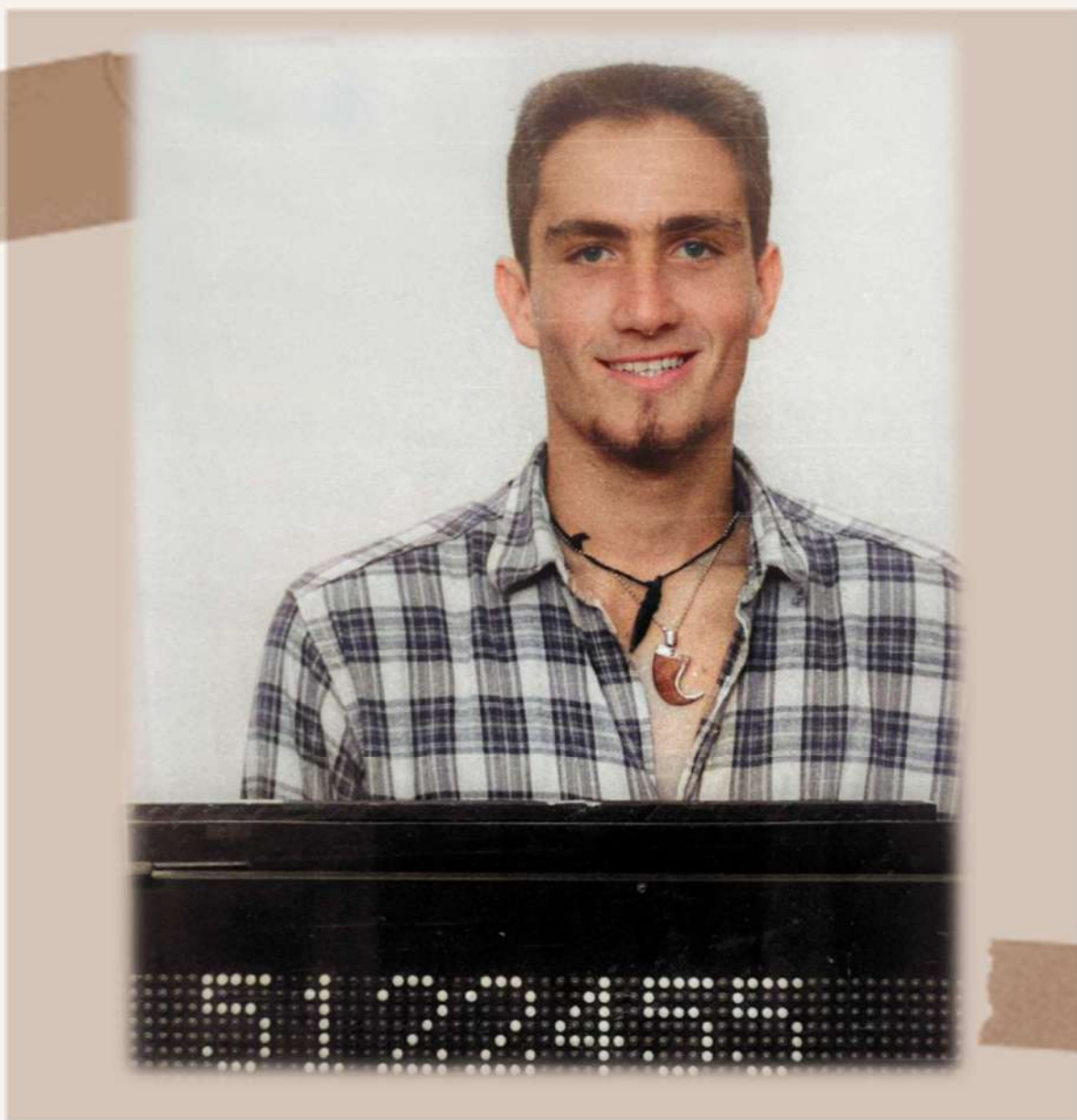
סביב אייל היו הרבה בנות שרצו בקרבתו הרומנטית ואף היו לו
חברות שהביא הביתה, אך לדברי אמו אתי "נועה הייתה
האהבה הגדולה ביותר של אייל".
חצי שנה לפני נפילתו, פגש אייל בחברתו, נועה,
והתפתחה ביניהם אהבה גדולה.
הם תכננו עתיד יחד, אייל כתב לנועה שירים,
והיא כתבה לו מכתבים לבסיס.
נועה הפכה להיות כבת בבית המשפחה. חלוקת זמן החופשות
מהצבא היה מתחלק בינה לבין המשפחה והחברים.
לאחר נופלו נועה והמשפחה המשיכו להישאר בקשר הדוק וחם
אשר נשאר עד היום. הם רואים בנועה כבתם ונועה רואה בהם
כעוד זוג הורים.

Fragment of musical score text visible in the background, including dynamic markings such as *mp*, *pp*, and *dim*, and the instruction *poco all*.

השירות הצבאי

**באוגוסט 1993 התגייס אייל לצה"ל.
עוד כשקיבל את צו הגיוס רצה אייל להיות קרבי.
אימו חששה וניסתה לשכנע אותו להיות שקמיסט,
כך שיהיה ג'ובניק, אך אייל סירב.
הוא אמר שאביו היה קרבי, דודו היה קרבי, ואין סיבה
שהוא לא יהיה גם. בהמשך, כשאביו סידר לו אפשרות
להיכנס לחטיבת הצנחנים, הוא סירב ללכת לגיבוש.
אייל רצה להתגייס לגולני ואף נכנס למעצר צבאי
מספר ימים מאחר וסירב ללכת מהבקו"ם להנדסה
קרבית כפי שקבעו.**

אייל שידע איך לשכנע את אימו אמר לה "אני
היפראקטיבי, אני לא יוכל להיות שם, זה עם חומרי נפץ,
זה מסוכן", וביקש מאימו להפעיל את כל הקשרים כדי
שיכנס לגולני. בסופו של דבר התגייס אייל לחטיבת גולני
מתוך רצון להגשים את חלומותיו.
אייל היה חדור מוטיבציה, נהנה משירותו
והיווה ביחידתו את הרוח החיה.

**בתחילת השירות אימו חששה מאוד מהמצב שהיה
באותם ימים בלבנון. לאחר מאמצים רבים הוציאה אותו
מגולני מאחר והיה בן יחיד.**

**לאחר הפיגוע בבית ליד שהיה באותה התקופה, אייל
אמר לאימו שגם המצב בתוך הארץ מסוכן, הוא
התקשר למפקדו עם טלפון המחוגה שהיה אז ואמר לו
שהוא חוזר ליחידה.**

**המפקד אמר שאייל יכול לחזור רק בתנאי שאימו לא
מתקשרת, לא מגיעה לבסיס ולא מתערבת.
לבסוף אתי השתכנעה ואמרה למפקד: "בסדר, בתנאי
שאתה תשמור עליו". המפקד הסכים.
אייל נהרג יחד עם המפקד ושאר חברי הצוות.**

מפקדו של אייל מספר: "אייל היה חייל בפלוגה המסייעת ואותו הכרתי באופן אישי. קשה היה שלא להכיר אותו – גבוה, מזוקן, בולט מעל כולם והחשוב מכל - בעל חוש הומור. אייל היה מאגיסט בפלוגה, מקצוען אמיתי. מאז שהכרתי אותו היה עם מאג על הצוואר. תמיד בראש הכוח, בחוד החיילים. אייל אהב את החיים, אהב את גולני, האמין בשליחות בשירות הקרבי ובצדקת הדרך".

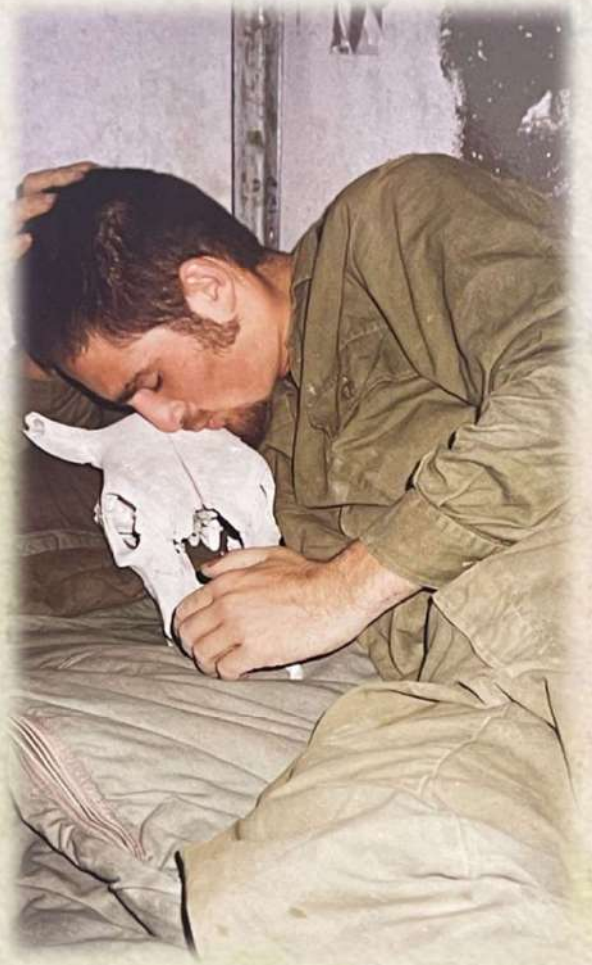

באחד מימי שישי, אייל התקשר לאימו ואמר לה שהוא קרוב אליה, שהם נמצאים בשטח לבנון קרוב למושב, ואין להם מה לאכול. באותו הרגע היא ארזה סיר של חמין וביקשה מאביו שיסיע אותה לשם, אך הוא אמר שאין איך להיכנס מאחר וזה שטח לבנון וסירב. אימו התקשרה לגיסתה והביאה ממנה סיר נוסף של חמין, היא התקשרה לחבר של אייל וביקשה שיסיע אותה.

הם הגיעו עד לשער, ראו את השלט של המסייעת אבל לא נתנו להם להיכנס פנימה. ברגע שנכנסו שיירות של משאיות, אתי לקחת את התיק והתחילה לרוץ עד שנכנסה פנימה לש"ג וביקשה מהחייל ששמר לקרוא לאייל. אייל שאל את אתי מה היא עושה שם, והיא אמרה לו: "אמרת שאין לכם אוכל. עכשיו יש לכם שני סירי חמין".

בהמשך החייל בש"ג נכנס לכלא בגלל זה, אתי התקשרה לאימו והתנצלה. היא הסבירה לה שלא נשאר לחיילים מה לאכול. האמא ענתה: "זה בסדר, אני מעדיפה שהוא יהיה בכלא ולא בלבנון".

לאחר מלחמת לבנון הראשונה, ובשנים שבין 1984-2000, מדינת ישראל החזיקה בשטח לאורכו של כל הגבול הצפוני והוקמו מוצבי צה"ל בדרום לבנון, זאת על מנת ליצור חוצץ בין איום ארגוני הטרור כגון: חדירות מחבלים, ירי רקטות וניסיונות חטיפה, לבין תושבי הצפון. שטח זה כונה "רצועת הביטחון". בשנות ה-90 הלחימה בשטח זה הייתה מעמיקה וכבדת דמים. היא גוותה את חייהם של 414 חיילי צה"ל.

בשנת 2020 הוכרה הלחימה ברצועת הביטחון כחלק ממלחמות ישראל והוענק לה את לחימה רשמית.

בשנת 1995 תפסה מסייעת 51 את המוצבים החוזרים ביותר ברצועת הביטחון, ריחן ועיישה. בתאריך 12/10/1995 הותקל צוות מהפלוגה על ידי מחבלים וכתוצאה מכך נהרגו שני חיילים וסגן מפקד הפלוגה.

יום לאחר מכן, מחלקתו של אייל אשר הייתה תחת פיקודו הישיר, הורתה לצאת להלוויתו של סגן מפקד הפלוגה, יחד עם מפקד הפלוגה, על מנת ללוות אותו בדרכו האחרונה.

בחלוף 48 שעות, בתאריך 15/10/1995, יצא אותו הכוח להחליף מחלקה אשר שכבה במארב בכדי לסייע להם. הם יצאו רכובים על שני נגמשים. אייל היה בנגמש הראשון מפאת תפקידו כמגיסט. בשעה 5:00 בבוקר עלה הנגמ"ש עליו נסעו על מטען צד רב עוצמה. 6 חיילים נהרגו ובניהם אייל והוא בן 21. חצי שנה לפני שיחרורו מהצבא.

אייל נפל בקרב בלבנון.

**עמו נפלו עוד חמישה חיילים - סרן יוסי אוחנה
ז"ל, סמ"ר גיא שלם חדד ז"ל, סמ"ר אייל שמח
ז"ל, סמל יותם ענבר ז"ל וסמל יאיר ברק ז"ל.
לאחר מותו הועלה אייל לדרגת סמ"ר.**

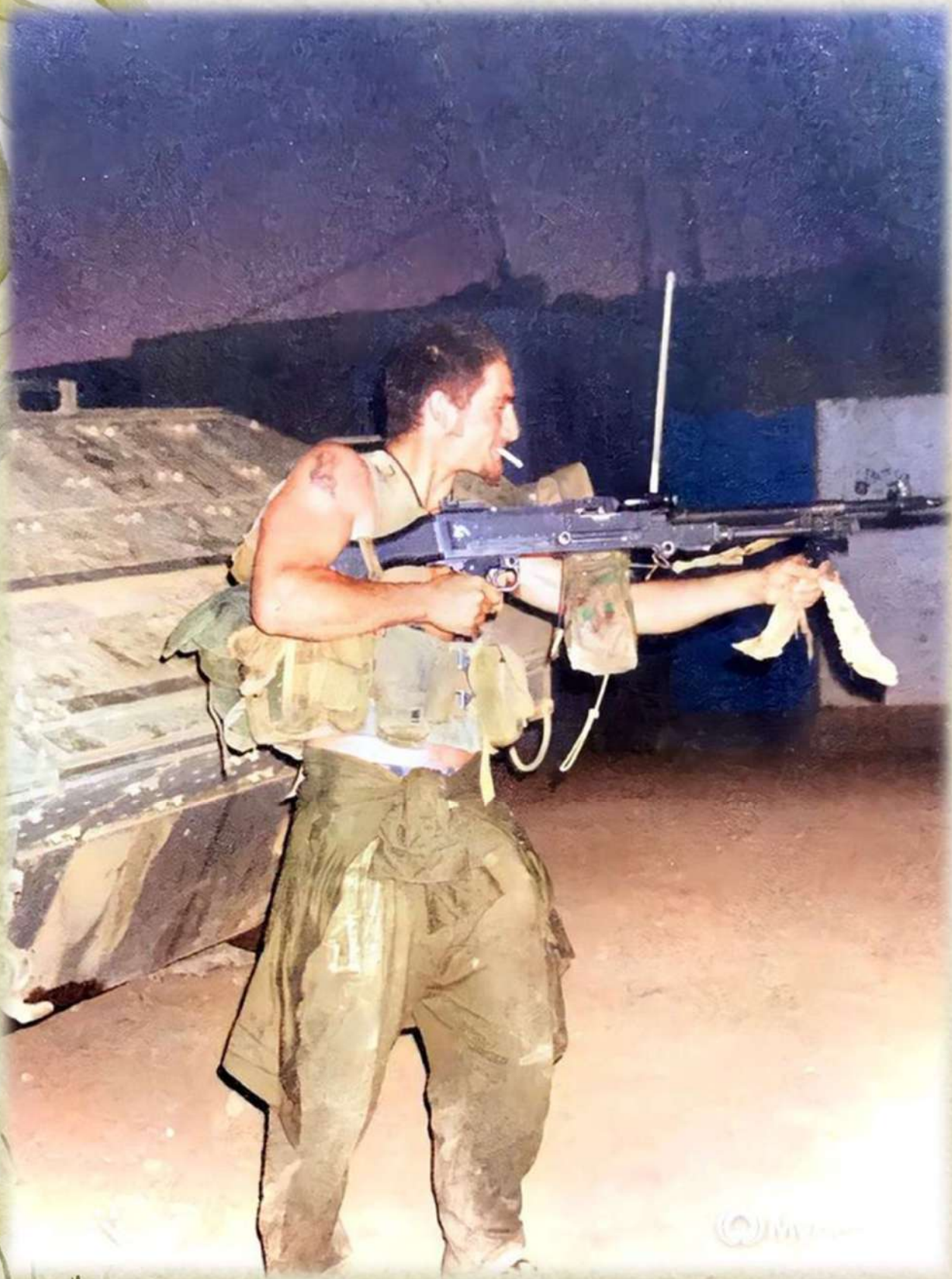

**כשאייל התגייס, דורית הייתה כבר חיילת במודיעין. ריקי
הלכה בעקבותיו, התגייסה לגולני 4 שנים לאחר שנהרג.
ליאור הלכה גם היא לגולני, זה היה נראה לה כמובן מאליו.
הקשר עם החברים מהגדוד נשאר קשר חם מאוד ולאורך
כל השנים הבית של משפחת דרור פתוח תמיד.**

© 1995

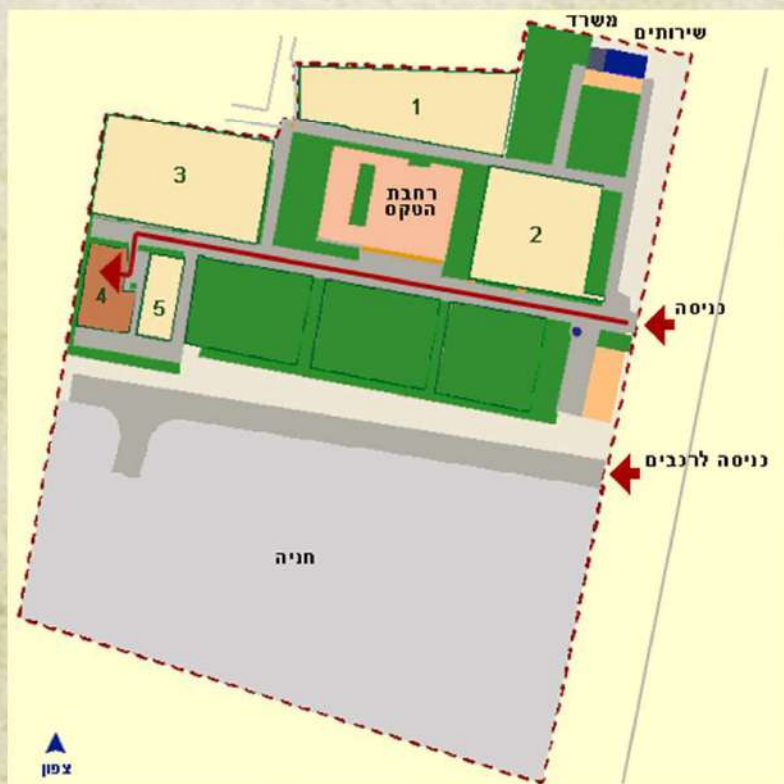

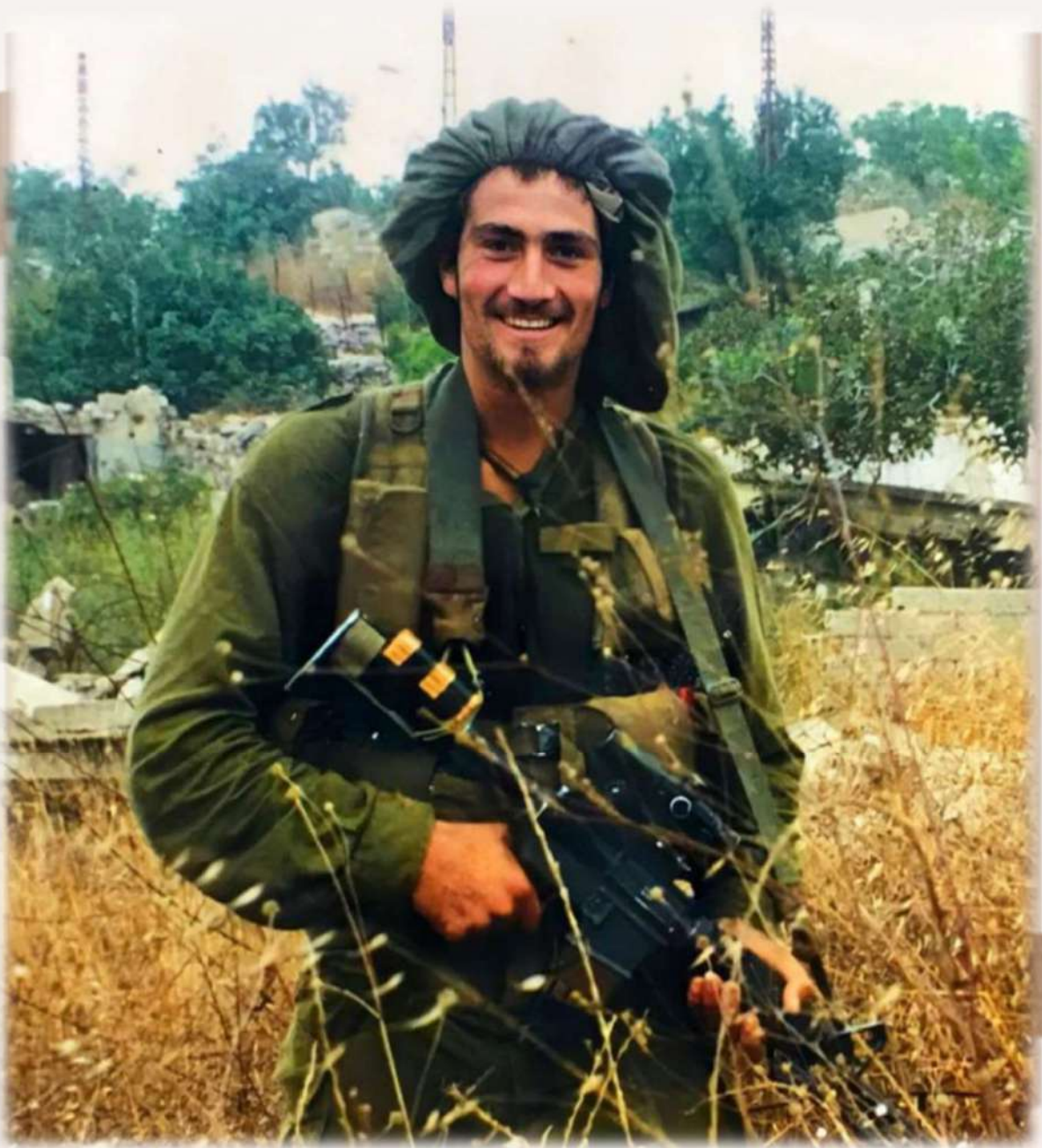

אייל נפל בקרב בלבנון, ביום כ"א בתשרי תשנ"ו,
15.10.1995

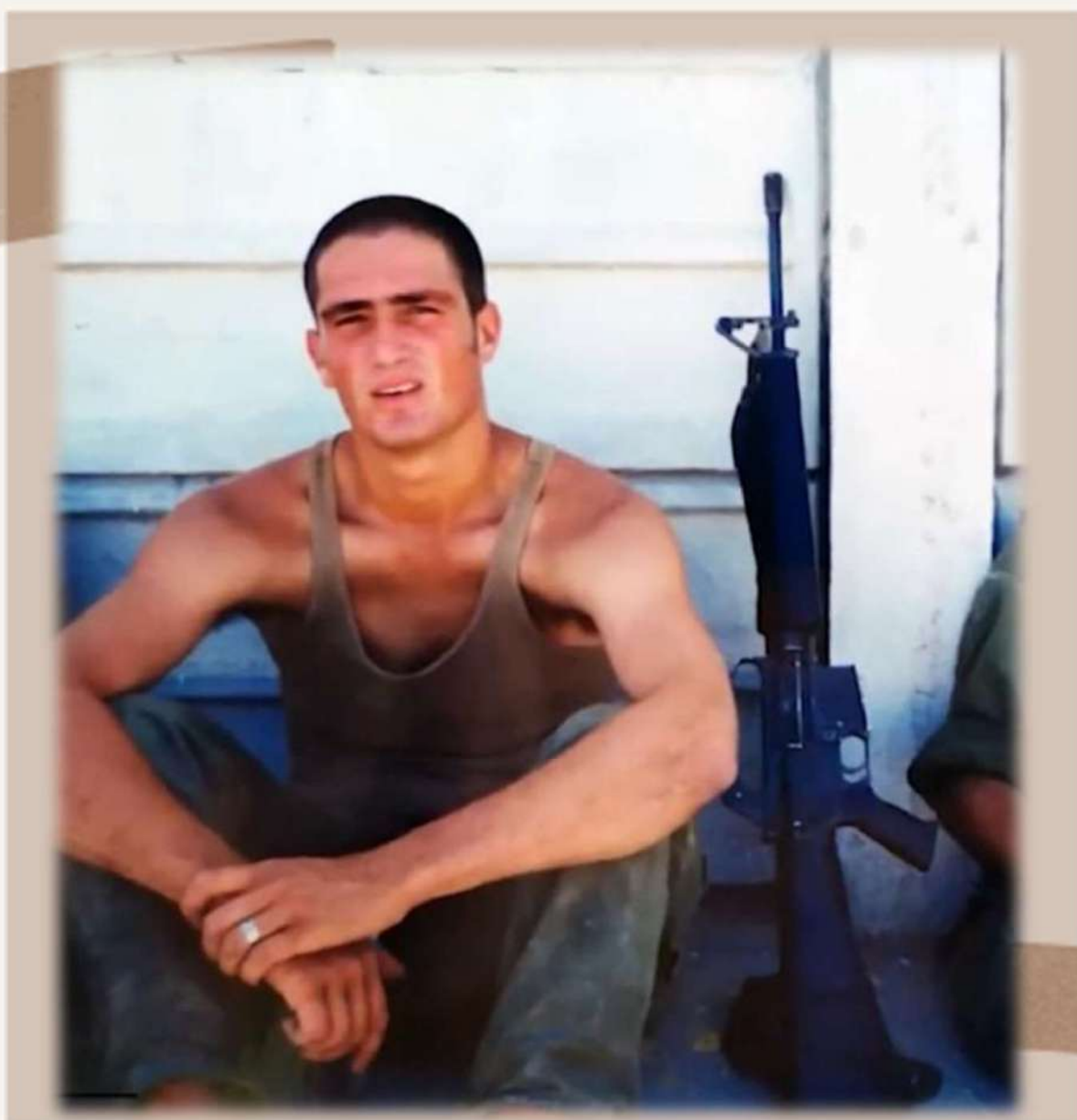
הוא נטמן בבית העלמין הצבאי בנהריה.

חלקה: 4 שורה: 3 קבר: 4
ת.נ.צ.ב.ה

מפעל הנצחה לזכרו

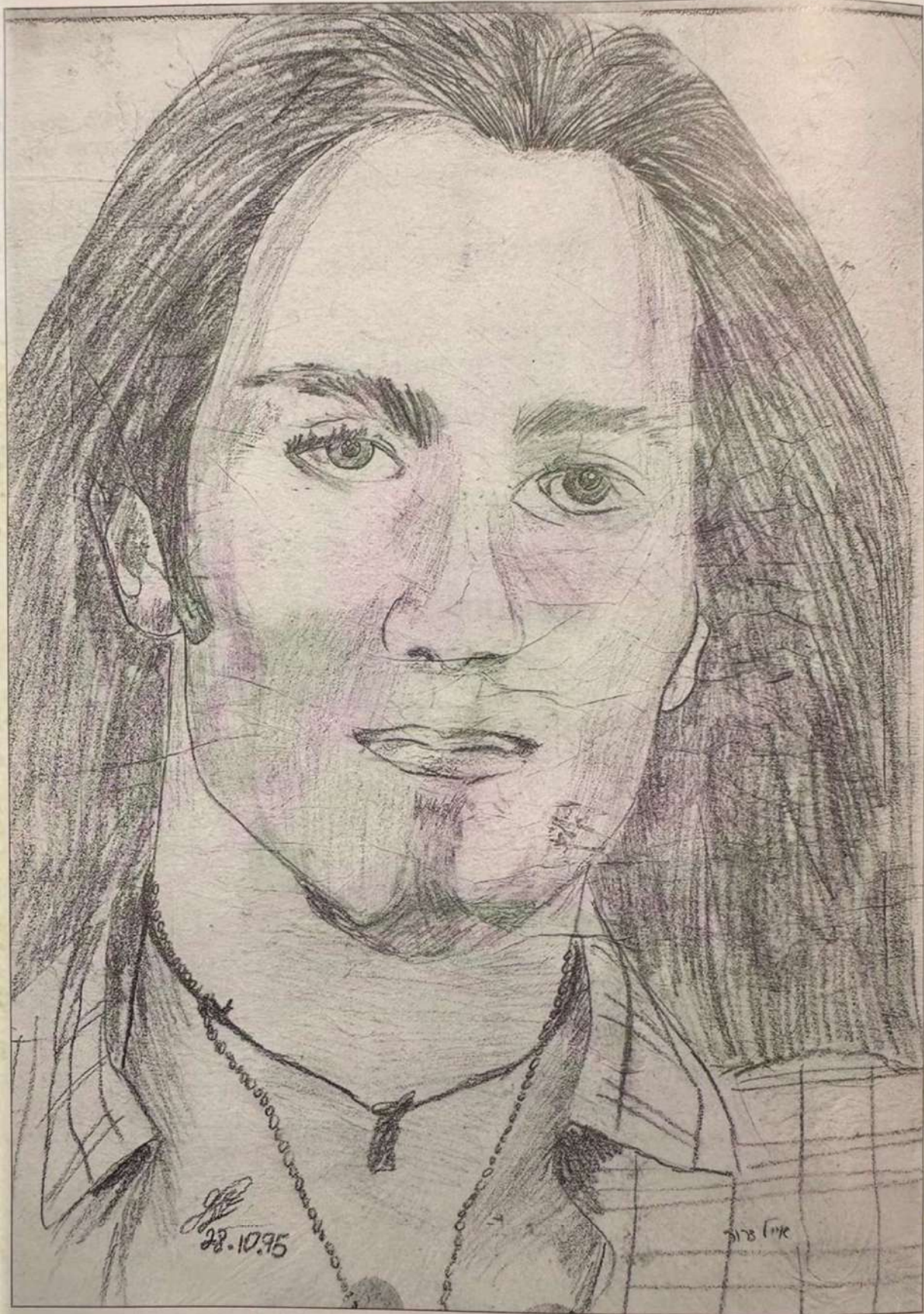

**לאחר נפילתו של אייל, הוריו אתי ודוד החליטו
להמשיך את דרכו על ידי הנצחות.
חשוב מכל כי ההנצחות כולם יהיו בדמותו של אייל.**

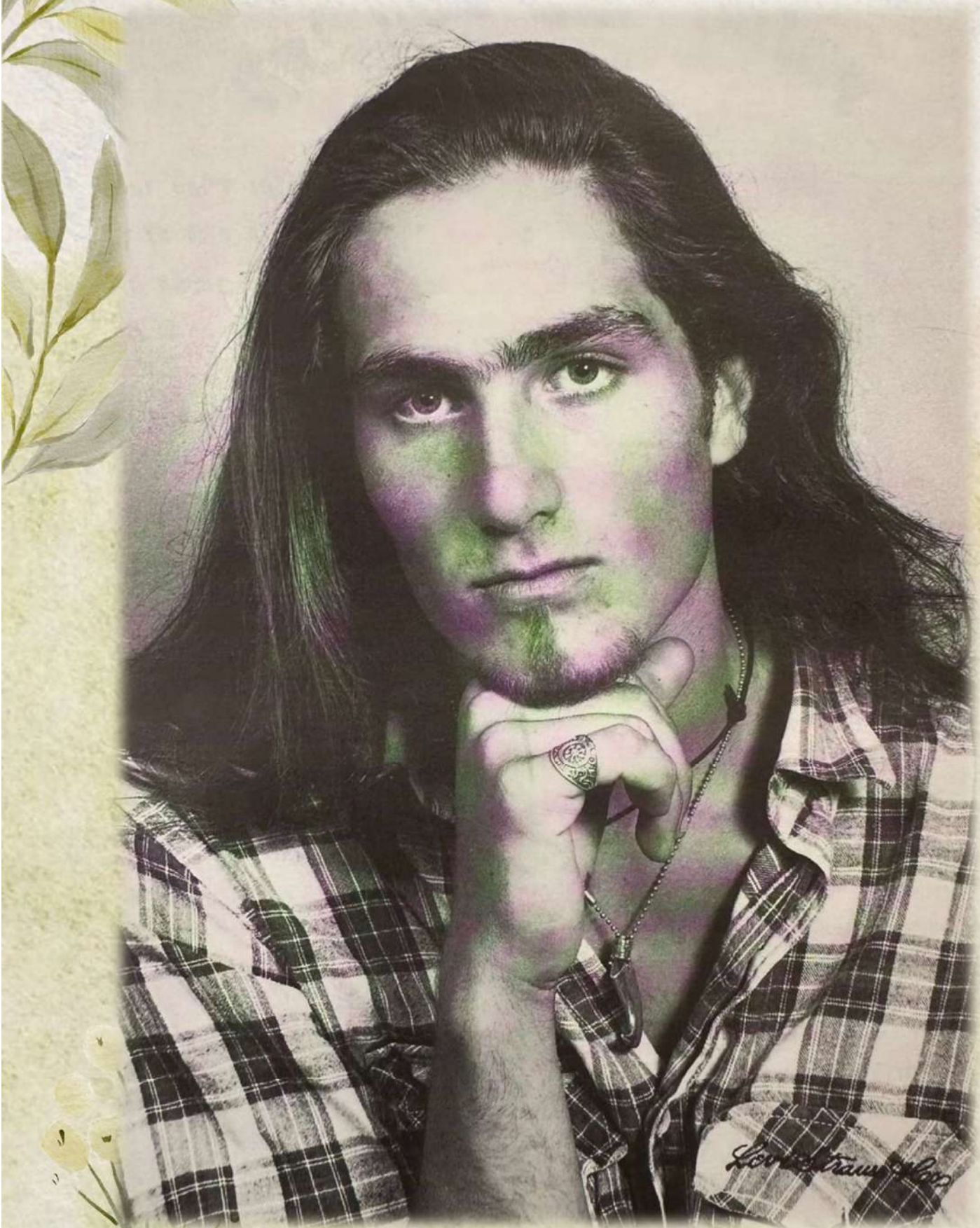
**את מקור ההשראה שאבה משפחתו מהתכונות בהן ניחן,
תחומים בהם עסק ואהב ונקודות ציון שונות בחייו.
כל ההנצחות ממומנות על ידי המשפחה
בעזרת מתחם צימרים משפחתי,
אשר הכנסותיו ממנות את ההנצחות.**

"יש הרבה דרכים להביע הערצה והערכה לאייל ולדמותו, זה המעט שאני יכול לעשות למען האדם שכה הערכתיו".

גולן שריקי, בן 15, מושב מעונה
22.10.95

Love & Straws

מתנ"ס

בעת נפילתו של אייל, המתנ"ס האזורי של מעלה יוסף היה שרוי בשיפוצים.
בזמן השבעה, קבוצת חברים מכל האזור הציעו שהמקום בו בילו את רוב נעוריהם יהיה כעת של שם חברים שנפל.
נחתמה עצומה מכלל בני הנוער של המועצה כדי לתמוך בתהליך. אתי ודוד שהיו שרויים באבל שותפו על ידי החברים ברעיון.
הנצחת אייל במתנ"ס האזורי מתארת את השמחה, הקהילתיות והנתינה שהיו לאייל, לכן חשבו אתי ודוד שזהו המקום והדרך הנכונים ביותר שיביאו לביטוי הנצחתו.

פינת גישור בית ספר מעונה

אייל היה איש אוהב אדם. הוא לא שפט לעולם אף אדם על פי צבעו, דתו, עדתו, גילו, צורת לבושו, מקום מגוריו וכו. היו לו חברים מכלל המגזרים, הוא תמיד היה מעין גשר בסביבתו.

אתי ודוד חשבו שפינת הגישור בבית הספר היסודי, אשר תגשר על סכסוכים ומריבות, יכולה להנחיל לדור הצעיר ערך מערכיו של אייל ועל כן דוד בנה את פינת הגישור בבית הספר "מעלה הגליל" במעונה, בו גם סיים אייל את לימודיו היסודיים.

מלגה על שמו של אייל דרור וקנין לתלמידי כיתה יב

אייל היה ילד/נער אינטליגנטי וחכם, אך עם קשיי למידה קשים והיפראקטיביות.

באותם השנים המודעות לאותם קשיים הייתה נמוכה מאוד ומערכת החינוך נקלעה לקשיים בהתמודדות עם ילד כמותו. אף על פי כן, הוא סיים את 12 שנות לימודיו עם תמיכה גדולה מהבית.

אתי ודוד ראו לנכון להעניק מלגה אשר מיועדת לילדים כמותו, שהצליחו על אף הקשיים, במטרה לחזק את הנחישות וההתמדה שלהם, בדומה לזאת שהייתה לאייל.

בס"ד

תעודת מילגה

סמ"ר אייל דרור וקנין הי"ד

שם התלמיד: _____

בתאריך: _____

מוענקת בבית חינוך תיכון איזורי למדעים ולאומניות
גליל מערבי

משפחת דרור - מזנה

חתימה

כאילו תזכורנו אפיפיטיון אייל, כן נפשי תזכורנו איילך אלוקים

טורנירי כדורסל

אייל היה נער בריא וגבוה, בגיל 13 הוא הצטרף לנבחרת הכדורסל של המועצה ושיחק בה כמעט עד לגיוסו. מדי שנה אתי ודוד ערכו טורניר בשיתוף כלל ילדי 'מעלה יוסף', חיילי פלוגה מסייעת 51 מגולני וחבריו לנשק. הטורניר היה אירוע של ממש המלווה בהפנינג לכל האנשים החפצים להשתתף.

הקבוצות המשתתפות היו: בתי הספר היסודיים (מעונה מול בצת), בית-ספר תיכון (שתי קבוצות ישובים) ומסייעת (51 בהווה למול בעבר).

הנצחה זו העמיקה את שמחת החיים והאהבה לכדורסל שאייל כל כך אהב ואף העמיקה את הקשר וחיברה בין כלל התושבים בקהילה.

ספר תורה ותשמישי קדושה

על אף חזותו, אייל היה אדם המחובר לשורשיו.
הוא גדל והתחנך בבית יהודי, מסורתי, שורשי וציוני.
לכן בעת גיוסו, הוא החליט להתנדב לשירות קרבי
במטרה לשמור על עמו וארצו.

הכנסת ספר תורה דורשת שמחה גדולה באירוע גדול,
כמו חתונה. במלאות 7 שנים לנפילתו, אתי ודוד
החליטו לערוך ספר תורה לזכרו של אייל אשר ישא
את שמו. הם החליטו לערוך טקס משמח מאין כמותו.
עבורם זהו סמל לשמחת החתונה שמעולם לא הספיק
לקיים.

כמו כן, עם השנים נוסף גם כיסא אליהו הנביא
עליו מקיימים בריתות ופרוכת אשר חגיגית,
אשר ניטלת בחגי תשרי ומוסרת בסיומם -
סמוך לתאריך נפילתו.

צעדת התשעה

במלאת 20 שנה לנפילתו של אייל, אתי ודוד התכוננו לקיים אירוע ציון לזכרו אשר יישא את נוף ילדותו במושב מעונה. לאחר מחשבה מרובה הם החליטו לכלול גם את החללים הנוספים שנהרגו יחד איתו ובאירוע סמוך בו נפלו חבריו ומפקדו שלושה ימים קודם לכן. אורכה של הצעדה 9 קילומטרים עם תחנות המספרות על כל אחד מהנופלים אשר בסיומה נערך טקס מכובד המלכד הכל. הצעדה בהשתתפות המשפחות השכולות, קצינים ונגדים בעבר ובהווה, פלוגה מסייעת 51 מחטיבת גולני בשירות סדיר ובעברו, אנשי האזור והקהל הרחב.

סמל ערן אזולאי ז"ל

סמ"ר ראובן איבני ז"ל

סגן דרור בראשי ז"ל

סרן יוסי אוחנה ז"ל

סמ"ר גיא חדד ז"ל

סמל יותם ענבר ז"ל

סמל יאיר ברק ז"ל

סמ"ר אייל שמח ז"ל

סמ"ר אייל דרור וקנין ז"ל

פינת הנצחה

דוד עבד כנהג משאית ובאחת מנסיעותיו אייל הצטרף אליו והם הבחינו באבן בעלת צורה מיוחדת. שניהם התפעלו ממנה והעלו את הרעיון לקחת אותה ולהציב בגינה המשפחתית לנוי.

בחלוף הזמן אייל התגייס ולא הספיק לממש את הרעיון. לאחר נפילתו, החליט דוד להקים אנדרטה אשר תהיה בנויה מאותה האבן.

פינת ההנצחה נמצאת בסמוך לבית המשפחה, פתוחה למטיילים העוברים בדרך.

היד של אייל נגעה בכל מה שנמצא בפינה, המהווה חלק מנוף היישוב.

הפינה הוקמה בשטחה של המשפחה,

אשר בחרה שלא להכניס את הפינה לגינה עצמה על מנת שהאנשים יוכלו תמיד להיכנס ולשבת.

אנשים באים חופשי לשבת בפינה ולנוח: גני ילדים, בתי ספר וכו'. מאז שקמה ההנצחה, כל ילדי הגן באים ועושים את טקס יום הזיכרון בפינה.

בערב יום הזיכרון מגיעים לפינה בסביבות 70 אנשים (משפחה, קרובים, חברים וחברים מהצבא) ומורידים את הדגל לחצי התורן.

משם ממשיכים יחד לטקס המרכזי של המושב.

האבן -אבן בזלת.

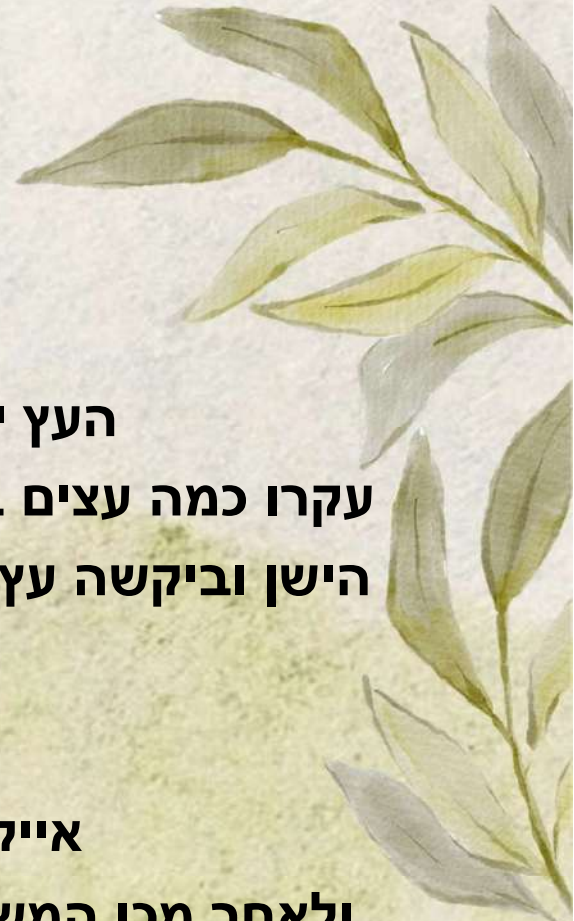
**יש אבני בזלת רק באזור רמת הגולן.
לאבן יש צורה של מדינת ישראל ושל כל הגליל.
בנוסף יש לה צורה של חמש אצבעות.**

**כשאייל ראה את האבן הוא רצה להביא אותה
ולשים אותה בחצר. הוא כל הזמן אמר שהאבן
יפה. אתי ענתה לו "חסר אבנים במעונה שצריך
לקחת את האבן הזאת?", הוא התעקש ואמר
שהאבן מיוחדת. הם סיכמו שבהזדמנות הם יקחו
אותה.**

לאחר נפילתו, באחד מן הימים, דוד עבר וראה
שהאבן עדיין שם. מאחר והאבן גדולה מאוד, כדי
להביא אותה היה צריך להביא מנוף מיוחד.
האבן נשענת על עוד אבן אחרת שאייל גילגל מהגדר
של מעיליא על לביתו. הוא הביא את האבן הזו מאחר
וגדלו עליה רקפות. עד היום יש שם את הרקפות.
כל שנה הן גדלות.

עץ הזית - של גולני.

העץ ישן מאוד, מעל ל 100-שנים.

עקרו כמה עצים באזור הבית, המשפחה ראתה את העץ הישן וביקשה עץ כזה. המושב אישר להם להשאיר אותו.

הספסל -

אייל הביא את הספסל לביתו,

ולאחר מכן המשפחה צבעה אותו והניחה אותו בפונה .

ספר הנצחה

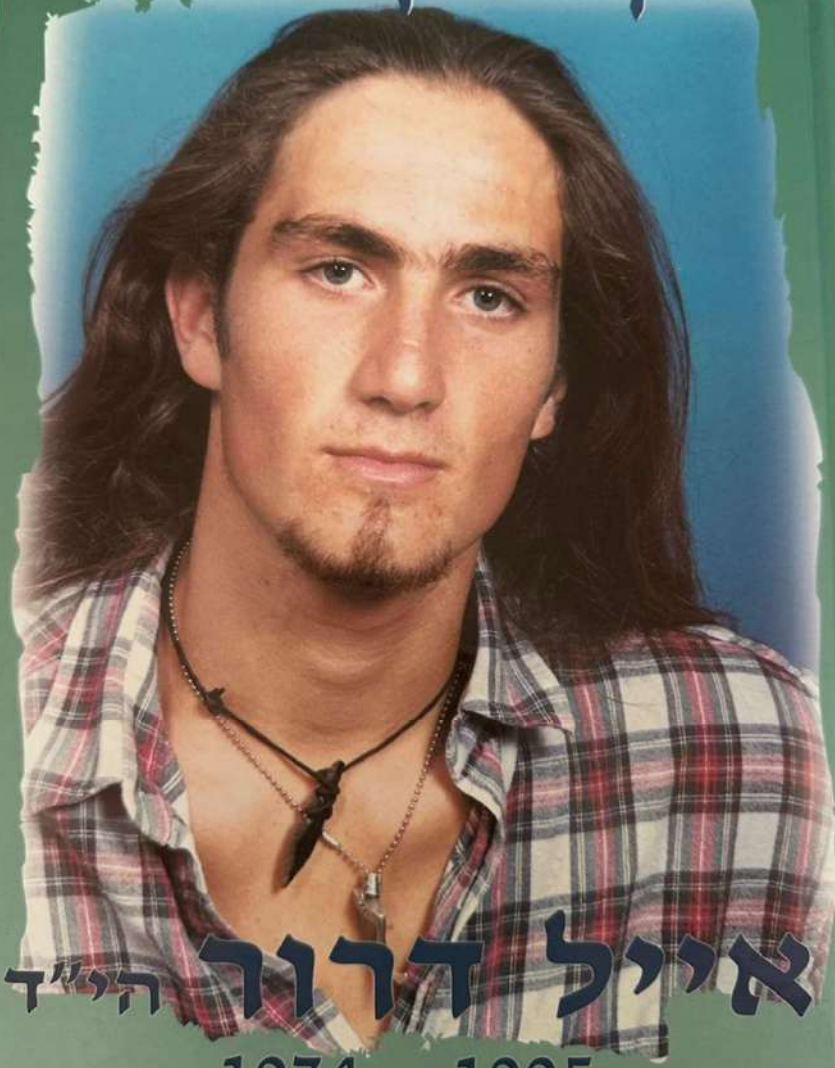
הקהילה הבריטית שתרמה כסף לשיפוץ המתנ"ס הכירה את המשפחה, הם ידעו שאתי רצתה לכתוב ספר על אייל. ראש הקהילה הבריטית אמר כי הם מוכנים לממן את הספר. אתי אמרה שהיא לא רוצה כסף, רק ביקשה שיגידו לה את שם בית הדפוס איתו הם עובדים.

חומר היה- וככה הוציאו את הספר.

הספר נמצא גם בספרייה בבית ספר תיכון גליל מערבי. את המשפט שעל כריכת הספר אייל כתב לפני שהתגייס בתקופה בה היו קטיושות באזור. אחת הקטיושות נפלה ליד אחד הגנים וילדה אחת נהרגה. בהמשך קראו לגן על שמה. אייל כתב את המשפט עליה, ובנוסף כתב גם שיר.

"אין צדק בעולם"

אייל דרור הי"ד

1974 - 1995

כמו כן, ישנן עוד הנצחות רבות אשר נעשו במטרה לשמר את זכרוננו של אייל כמו:
טורנירי כדורגל
זיכרון בסלון בימי זיכרון
ליווי מחלקה בחוות השומר על שמו של אייל
ערבי מחזור גיוס אוגוסט 93 מחטיבת גולני
מרוץ הלפיד בחנוכה ועוד.

הנצחה נוספת שעתידה לצאת לפועל בקרוב -
אוטובוס משופץ שיעבור בין המושבים, יחד עם מורים
למוזיקה, בו ילדים יוכלו ללמוד מוזיקה.

שכה לנוח נערי
עצום את עיניק היפות
אל תהיה מוטרד באלנו
אתה בידיים טובות

רוכה על ענן רבן
משאיר שובל של אבק כוכבים
מנאן בקרני הירח
ככל המלאכים

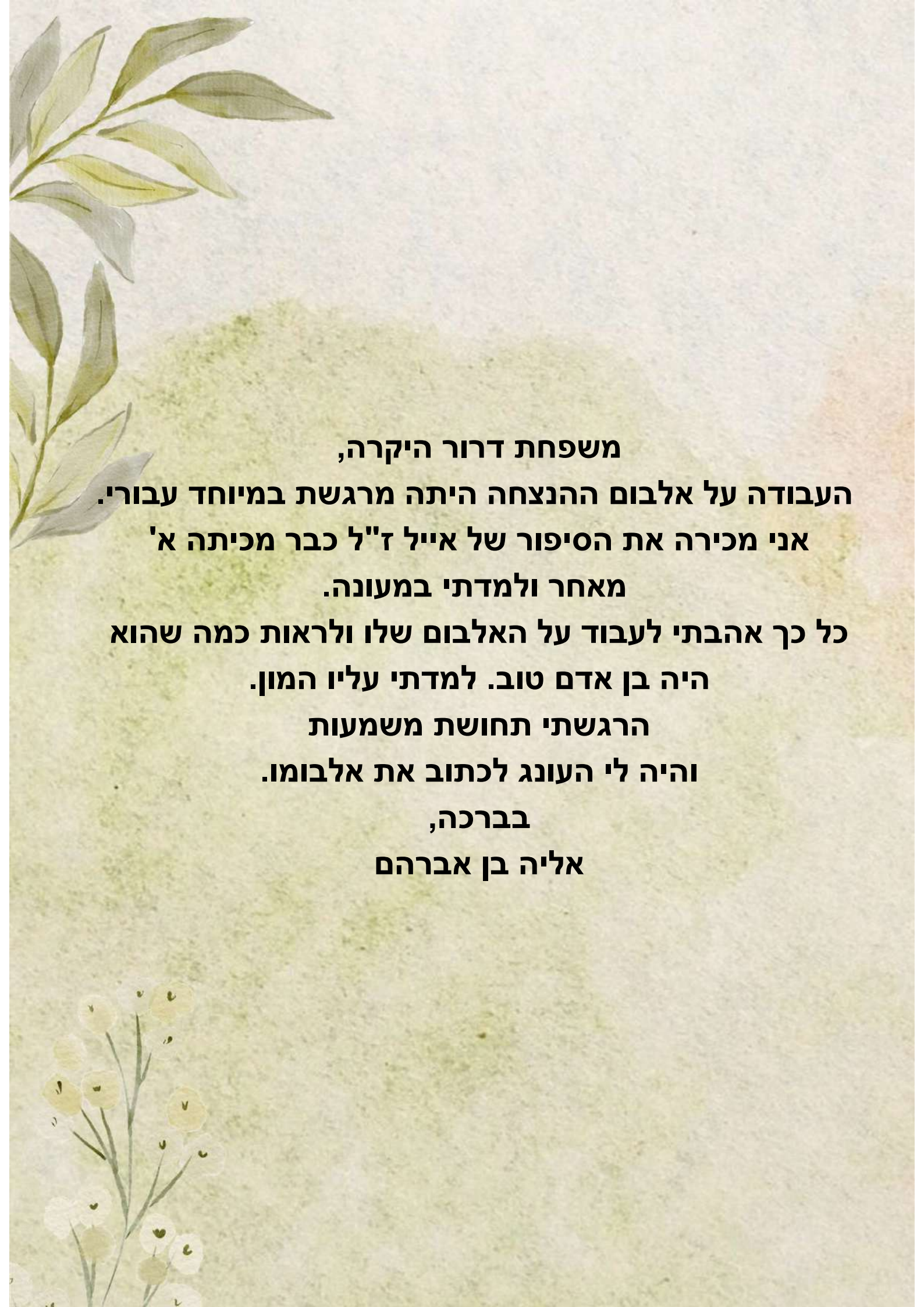
שכה לנוח נער יפה
נאן, נאן את המנאנה
את השיר הנא אאור
בלכותק יהפכו לרוקיסטים
כל יושבי המרום.

אייל דרור וקנין הי"ד

1974-1995

משפחת דרור היקרה,
העבודה על אלבום ההנצחה היתה מרגשת במיוחד עבורי.
אני מכירה את הסיפור של אייל ז"ל כבר מכיתה א'
מאחר ולמדתי במעונה.
כל כך אהבתי לעבוד על האלבום שלו ולראות כמה שהוא
היה בן אדם טוב. למדתי עליו המון.
הרגשתי תחושת משמעות
והיה לי העונג לכתוב את אלבומי.
בברכה,
אליה בן אברהם

משפחת דרור היקרה,

**היה לי לעונג לקחת חלק בפרויקט ולהנציח בעזרתו את
זכרו של אייל ז"ל. אייל היה גיבור אמיתי.**

התרגשתי מאוד להכיר את סיפור חייו לעומק.

שמעתי על אייל רבות במהלך לימודיי בבית הספר היסודי

במעונה, אך בזכות הפרויקט הרגשתי שהכרתי את אייל

לעומק. אני גאה שהכרתי בן אדם מקסים, שתמיד היה

אכפת לו מאחרים. אני רוצה להודות גם לכם,

משפחת דרור היקרה, על השקעה מתמדת שכולם יכירו

ויזכרו את אייל.

בברכה,

שרון ארוטיונוב

משפחת דרור היקרה,

**ראשית ארצה להודות לכם על האופן שבו הכנסתם אותנו
אל ביתכם ושיתפתם אותנו בסיפורכם.
בייחודיותה שובת הלב של המשפחה ומתוך השכול הקשה.
הנצחותיו של אייל ז"ל הן מקור אור והשראה לסביבה
כולה, בדיוק כפי שהיה אייל -מגדלור לסביבתו.
אתם ממשיכים את הטוב שעשה במהלך חייו, בעשייה
מתמדת ומעוררת השראה.
למדתי רבות מסיפור חייו של אייל, וכן, רבות מגישת
החינוך שלכם, השמה לנגד עיניה ובמקום הראשון,
את הערכים .**

**מסע כתיבת האלבום לזכרו של אייל,
יחד עם אליה ושרון הנהדרות,
היה מסע מרגש ועוצמתי עבורי.
כולי תקווה כי האלבום מסמל את דמותו
ומודה על הזכות לקחת חלק.**

**בהערכה רבה,
יעל מנצור**

